

АВТОРСЬКА ПЕРЕДМОВА

Можливо, вам не варто купувати цю книжку.

Знаю, письменникові не годиться таке казати. Та я волюю бути з вами чесним ще на березі.

По-перше, якщо ви не читали інших моїх книжок, вам, напевно, не слід починати тут.

Перші дві мої книжки — це «Ім'я вітру» та «Страх мудреця». Якщо вам цікаво скуштувати моєї творчості, починайте з них. Вони — це найкраще знайомство з моїм письмом і моїм світом. Ця книжка розповідає про Баста, персонажа з того циклу. І хоча я всіляко старався, щоб ця історія могла бути самостійною, та почавши тут, ви прогавите багацько контексту.

По-друге, якщо ви читали інші мої роботи, то маєте знати, що одну версію цієї історії було опубліковано в часи «до». У давні-предавні часи. Ще до ковіду. Ще тоді, коли в твіттері було весело, а світ був молодий і зелений.

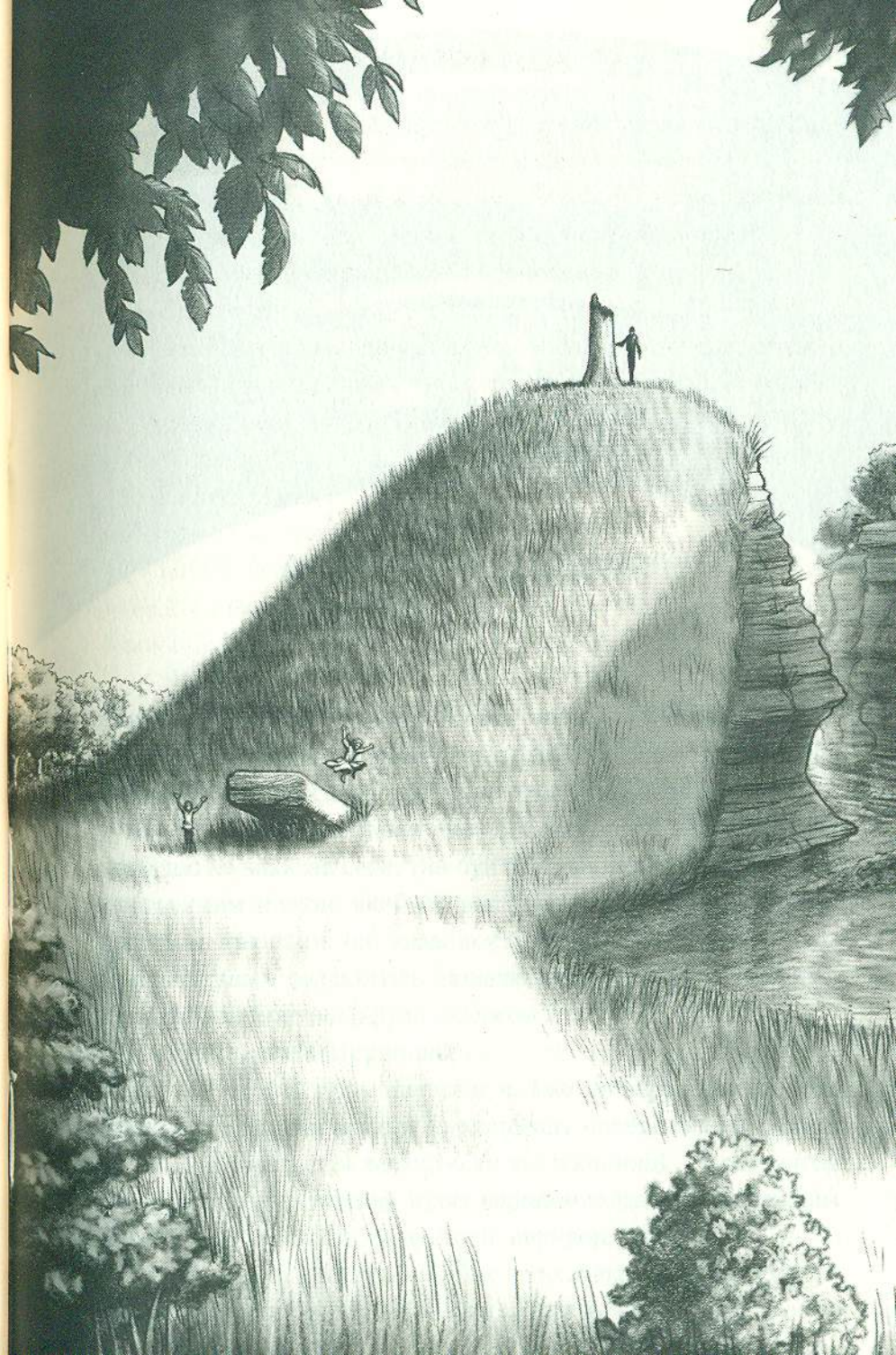
Тобто трохи менше, ніж десять років тому. Я опублікував одну версію цієї історії під назвою «Дерево блискавок» в антології

«Пройдисвіті» (*Rogues*). Про це я трохи згадую в авторській післямові наприкінці книжки, але достатньо сказати, що та версія, яку ви тримаєте в руках, геть інакша: я переписував її як одержимий, додав 15000+ слів і попрацював із чудовим Нейтом Тейлором, щоб додати понад 40 ілюстрацій.

Разом з тим, якщо ви колись уже читали «Дерево блискавок», то знаєте обриси цієї історії. Тут багато чого інакшого, багато чого змінилося, багато чого додано, проте кістяк той самий. Тож якщо шукаєте чогось *цілковито* нового, то тут цього не знайдете.

З іншого боку, якщо ви хотіли б дізнатися більше про Баста, ця книжка може багато запропонувати. Якщо вас цікавлять угоди з фейрі й таємні бажання, що можуть міститися в серцях. Якщо вас цікавить магія, котрої майже не видно в інших моїх книжках. Якщо ви хочете знати більше про те, чим займається Баст у вільний час у маленькому містечку Крайсвіту...

Що ж, тоді ця книжка може бути для вас.

СВІТАНОК: МИСТЕЦТВО

Баст майже вийшов із чорного ходу шинку «Путь-камінь».

Формально він таки *вийшов* надвір. Обидві його ноги опинилися за порогом, а двері вже були практично зачинені.

Аж тут він почув голос свого господаря й заціпенів. Він знав, що не виказав себе. Він був близько знайомий із кожним невловимим звуком, який міг видати шинок. Не обмежувався простими трюками, що видалися б розумними дитині: носити взуття в руках, заздалегідь лишати рипучі двері відчиненими, приглушувати кроки, йдучи килимом...

Ні. Баст був майстерніший.

Він міг пройти приміщенням, майже не збуривши повітря. Знав, які сходинок зітхають після дощу напередодні вночі, які вікна відчиняються з легкістю та які віконниці ловлять вітер. Він відав, коли кружний шлях вершиною даху буде тихішим, аніж навпростець, через горішній коридор.

Декому цього вистачило б. Але в тих рідкісних випадках, коли йому справді було не байдуже, Баст думав, що успіх — це

нудно, як стояча вода. Хай інші задовольняються звичайною майстерністю. А Баст був митцем.

Тому він і знав, що справжня тиша — це неприродно. Для уважного вуха тиша — це наче ніж у п'яті.

Тож линучи порожнім шинком, Баст грав на мостинах, як на музичному інструменті. Зітхання, пауза, клацання, рипіння. Звуки, здатні долинути до гостя, який саме поринає в сон. Але для того, хто там живе... це — нічого. *Менше*, ніж нічого. Це — втішний звук важких кісток-когод, що поволі осідають у землю; його легко ігнорувати, як звичного коханця, що ворухиться поряд у ліжку.

Знаючи все це, Баст придивився до дверей. Він регулярно змащував яскраві латунні петлі, та все одно перемістив руку й посунув двері так, щоб вони не трималися наввисячки. І лише тоді поволі відпустив, щоб зачинити. Навіть нетля здійняла б більше шуму.

Баст випростався на весь зріст і всміхнувся. Його обличчя було милим, хитрим і диким. Тієї миті він був схожий не так на елегантного молодика, як на неслухняну дитину, що вкрала місяць і надумала його з'їсти, наче тоненький блідо-сріблястий коржик. Його усмішка скидалася на останній серпик місяця-залишка — гостра, біла, небезпечна.

— Басте! — знову долинуло із шинку, тепер уже голосніше. Аж ніяк не крик — це було б грубо. Господар не ревів, як фермер, що кличе корів, але його голос міг розноситися, наче звук мисливського рогу. Баст відчув, як цей голос тягне його, мов схопивши рукою за серце.

Баст зітхнув, а тоді відчинив двері й бадьоро повернувся всередину.

Він ходив так, що це скидалося на танець. Був високим гарним брюнетом. А коли супився, його лице все одно було миліше, ніж у інших з усмішкою.

— Так, Реші? — весело озвався він.

За мить на кухню зайшов шинкар. На ньому був чистий білий фартух, а волосся він мав руде. Обличчя відзначалося млявою безтурботністю, властивою змудженим шинкарям повсюди. Хоча година була рання, він здавався втомленим.

Шинкар вручив Бастові книжку в шкіряній палітурці.

— Ти мало не забув, — сказав без тіні сарказму.

Баст демонстративно зобразив подив.

— О! Дякую, Реші!

— Немає за що, Басте. — Вуста шинкаря склалися в усмішку. — Якщо вже сьогодні будеш деінде, може, візьмеш яєць?

Баст кивнув, сунувши книжку під пахву, й запитав:

— Щось іще?

— Може, й моркви теж? Я думаю, що на вечір приготуємо печеню. Сьогодні повалок, тож треба бути готовими до юрби. — На цих словах один кутик його вуст трохи піднявся.

— Яйця та морква, — сумлінно повторив Баст.

Шинкар уже майже відвернувся, але тут зупинився.

— Ой, учора заходив тілменівський хлопчина, шукав тебе.

Баст зі спантеличеним виразом обличчя схилив голову набік.

— Це, здається, Джессомів син? — додав шинкар, піднісши руку приблизно на висоту грудей. — Волосся темне? Звався... — Він поступово замовк і примружив очі, намагаючись пригадати.

— Райк. — Баст кинув це ім'я, наче шматок розпеченого заліза, а тоді хутко повів далі, сподіваючись, що господар не помітить. — Тілмени — лісоруби з півдня містечка. Ні дружин, ні дітей. То був Райк Вільямс? Темні очі. Зачуханий? — Баст замовк на мить, замислившись, як ще можна описати хлопця. — Либонь, здавався знервованим? Мовби доводив, що нічого не крав?

На останніх словах шинкар просяяв, здогадавшись, і кивнув.

— Казав, що шукає тебе, та ніякого повідомлення не залишив... — Він поглянув на Баста, здійнявши брову. Цей погляд казав більше, ніж слова.